

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.125/2023/6.

Az I. rendű felperes:

Felperes1 I. rendű (Cím6)

A II. rendű felperes:

Felperes2 II. rendű (Cím6)

Az I. és II. rendű felperések jogi képviselője:

dr. Paulikovics Péter Ügyvédi Iroda (cím11, eljáró ügyvéd: dr. Paulikovics Péter)

Az alperes:

Alperes1 (cím1)

Az alperes jogi képviselője:

dr. Mező Balázs Béla ügyvéd (Cím9)

Az ügy tárgya:

kártérítés

Az elsőfokú bíróság és fellebbezett határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék 8.P.20.340/2022/13-II.

A fellebbező és a fellebbezés sorszáma:

alperes 14. sorszámú beadványa

Ítélet

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak 772.000 (hétszázhetvenkettőezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, továbbá 15 napon belül az I.r. felperesnek 290.513 (kétszázkilencvenezer-ötszáztizenhárom) forint, a II.r. felperesnek 15.875 (tizenötezer-nyolcszázhetvenöt) forint másodfokú perköltséget.

Tájékoztatja az ítéltábla a feleket, hogy az állam javára fizetendő eljárási illetéket a fizetésre kötelezett fél az adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára a jelen ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül köteles megfizetni.

Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát – természetes személy esetén adóazonosító jelét - közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélettel szemben fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felülbírálat alapjául szolgáló elsőfokú tényállás

[1] A felperesek alapították 2003-ban a Alapítványt (a továbbiakban: Alapítvány). Az alperes az Alapítvány kuratóriumának titkára volt alapítástól kezdődően, valamint az I. r. felperesnél pénzügyi osztályvezetőként munkaviszonyban állt 2015. októberéig.

Az Alapítvány 2010. május 10-i keltű módosított alapító okiratának rendelkezései szerint az alapítvány célja az I. rendű felperes dolgozói részére képzés, betegségmegelőző, gyógyító, rehabilitációs, rekreációs tevékenység és szociális támogatás biztosítása. Az Alapítvány induló vagyonát illetően rögzítették, hogy az I. rendű felperes által korábban rendelkezésre bocsátott összesen 9.600.000 Ft névértékű elsőbbségi részvény helyébe 9.600.000 Ft készpénz lép, melyet az I. rendű felperes elhelyezte az Alapítvány vagyonát kezelő pénztáratnál és annak kamatával az Alapítvány szabadon rendelkezik. Az alapítvány megszűnése esetén a 9.600.000 Ft készpénz alapítványi vagyonnak a kötelezettségek kiegyenlítése után fennmaradó összege visszaszáll az alapítókra. Az Alapítvány vagyonával való rendelkezés a kuratóriumot illeti meg. Az alapítvány működéséről, gazdálkodásáról és vagyoni helyzetéről szóló éves beszámolót és közhasznúsági jelentést a kuratórium fogadja el. Az alapító okiratban az alapító felperesek létrehozták és kijelölték az alapítvány vagyonának kezelőjeként, legfőbb döntéshozó és képviselői szerveként a hat tagú kuratóriumot. A

kuratórium feladata az alapítvány céljára rendelt vagyon hatékony működtetése, gyarapítása, az alapítvány céljának a jogszabályok és az alapszabály rendelkezéseinek megfelelő megvalósítása. A kuratórium elnökeként elnöklt (a továbbiakban: elnök), titkáráként az alperest tünteti fel. A kuratórium működési szabályai szerint a kuratórium minden tagjának egy szavazata van, a kuratórium döntéseiről nyilvántartást kell vezetni, az ügykezeléséről, az alapítvány iratainak őrzéséről az elnök köteles gondoskodni. Az alapítvány képviseletére a kuratórium elnöke és titkára (alperes) önállóan jogosultak. Az utaltatványozási jog és a bankszámla feletti rendelkezési jog a kuratórium elnökét és titkárát együttesen illeti meg.

[2] Az alperes az Alapítvány azóta elhunyt elnökével együtt 2010. szeptember 8. és 2013. október 7. között összesen 10.463.000 Ft-ot vett fel különböző székesfehérvári bankjegykiadó automatáknál az Alapítvány bankszámlájáról. Az első készpénzfelvételt megelőzően az Alapítvány bankszámláján 9.600.508 Ft volt, az utolsó készpénzfelvétel után 1.666 Ft maradt. A felvett 10.463.000 Ft-ból a kuratórium által kiírt felhívásokra benyújtott és elbírált pályázatok alapján mindösszesen 763.700 Ft felhasználása történt alapítványi célra. A kuratórium a készpénz értékpapírba történő befektetéséről nem döntött.

[3] A Székesfehérvári Törvényszék 2019. június 4-én jogerős 26.Pk.63.558/2002/48. számú végzésével megállapította az Alapítvány megszűnését és megindította a kényszervégelszámolását. A Székesfehérvári Törvényszék a 7.Fpk.120/2020/6. számú végzésével az Alapítvány felszámolását rendelte el és 29. sorszámu, 2022. március 19-én jogerős végzésével a zárójelentést, a vagyonfelosztási javaslatot jóváhagyta és az Alapítványt megszüntette. Az Alapítvány vagyonának felosztásáról úgy rendelkezett, hogy az Alapítvány által az alperessel szemben a Székesfehérvári Járásbíróság előtt 12.P.20.365/2019. szám alatt indított perben kártérítés címén követelt 9.699.300 Ft és kamatai követelésből az I. r. felperes részére 9.150.000 Ft, míg a II. r. felperes részére 500.000 Ft követelést adott át. E kártérítési per a Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 1.Pf.210/2022/4. számú határozatával megszüntetésre és a Székesfehérvári Törvényszékre áttételre kerültek.

[4] Az alperes elleni büntető eljárásban a Székesfehérvári Járásbíróság 2018. november 22-én jogerős 10.B.603/2017/10. számú ítéletével az alperest (vádlott) 1.rb. hűtlen kezelés büntetésében és 1.rb. folytatólagosan megvalósított hamis magánokirat felhasználásának vétségében bűnösnek mondta ki és felfüggesztett szabadságvesztés büntetésre ítélte. A büntetőbíróság ítéleti tényállásként a következőket megállapította: A vádlott (alperes) ismerte az Alapítvány folyószámláján történő pénzmozgással kapcsolatos elszámolásokat, azokat a bank rendszeresen küldte az I. r. felperes részére és a vádlott által vezetett pénzügyi osztályra érkeztek. A vádlott a 2012., 2013. és 2014. évekre az általa elkészített egyszerűsített éves beszámolókból valótlannal azt tüntette fel, hogy az Alapítvány 2012. december 31-én 10.100.000 Ft, 2013. december 31-én 10.200.000 Ft és 2014. december 31-én 9.687.000 Ft vagyonnal rendelkezett, holott az alapítványi vagyon kezelésére az alapítók által meghatározott bankszámla egyenlege 2012-ben és 2013-ban negatív, míg 2014-ben 88.600 Ft volt ténylegesen. E valótlannal tartalmú, általa aláírt beszámolókat benyújtotta az Országos Bírósági Hivatalhoz. A vádlott az általa megszerzett összegeket átadta a néhai elnöknek. A vádlott az alapítvány kuratóriumának képviseletére és a bankszámla feletti rendelkezésre jogosult személyként az ebből fakadó vagyonkezelői kötelezettségét megszegte, mivel a vagyon felhasználásáról történő döntés érdekében a kuratórium ülésének összehívását nem kezdeményezte, a szabálytalan felhasználásról, a bizonylatolás elmulasztásáról sem az alapítók, sem a kuratórium tagjait nem értesítette. Az alapító okirat rendelkezéseinek ismeretében és a bizonylatolás elmaradása okán tisztában volt azzal, hogy a

folyamatos készpénzfelvételek jogtalanok, ennek ellenére azokban részt vett. Ezzel közreműködött az alapítvány vagyonának csökkentésében, tekintettel arra is, hogy a 2014. március 15-én elhunyt elnök a bankszámláról felvett 10.463.000 Ft-ból 9.699.300 Ft-tal ismeretlen módon rendelkezett.

A kereset

[5] Az I. r. felperes 9.150.000 Ft, a II. r. felperes 500.000 Ft, és ezen összegeknek középátlagos időpontként megjelölt 2012. március 23-tól a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A tökekövetelést kártérítés címén érvényesítették a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 74/C. § (5) bekezdése és 339. § (1) bekezdése alapján. Álláspontjuk szerint az alperes az Alapító Okirat IV. fejezet 2. pontja és V. fejezet 1. pontja szerint az Alapítvány önálló képviseleti joggal rendelkező kuratóriumi tagja és titkára volt, ezért a közhasznú szervezetekről szóló 1997. évi CLVI. törvény (a továbbiakban: Ksztv.) 26. § *m*) pontja alapján vezető tisztségviselőnek minősült, így felelősségét az rPtk. 74/C. § (5) bekezdés második mondatának utalása alapján az rPtk. 339. § alapján kell megítélni. A felperesi legitimációt a Székesfehérvári Törvényszék 7.Fpk.120/2020/29. számú végzése alapján a Ptk. 3:404. § (1) bekezdésére és az alapító okirat III. fejezetének utolsó mondatára alapították.

[6] Álláspontjuk szerint a kárt az alperes magatartásainak azon együttese okozta, hogy a pénzt jogszerű kuratóriumi döntés nélkül, az alapító okiratba és a számviteli előírásokba ütközően felvette, és – ahelyett, hogy a házi pénztárba helyezte volna – azt felhasználta vagy odaadta az elnöknek, majd azt tüntette fel a beszámolóiban, hogy a felvett készpénzek is megvannak.

[7] Kifejtették, hogy kuratóriumi döntés nélkül az Alapítvány vagyonával nem lehetett rendelkezni. Ez következik szerintük az alapító okirat azon rendelkezéséből, hogy az Alapítvány vagyonával való rendelkezés a Kuratóriumot illeti meg, és egyedi támogatási ügyekben is a Kuratórium dönt, valamint az Alapítvány vagyonának kezelője, legfőbb döntéshozó és képviseleti szerve a Kuratórium. Emiatt azt nem lehetett befektetni, a bankszámláról felvenni és jogszerűen átadni a néhai elnöknek. Hivatkoztak arra is, hogy az adózási szabályok alapján a belföldi jogi személynek a fizetési kötelezettségét pénzforgalmi számláról átutalással kellett teljesítenie. Ezért az alperes állítása szerinti megvásárlandó értékpapírok ellenértékét is átutalással lehetett volna jogszerűen megfizetni. Hangsúlyozták, hogy az alperes az Alapítvány beszámolóit is meghamisította azzal, hogy a számláról kivett pénzt is az Alapítvány birtokában és a bankszámlán lévő pénzként tüntette fel. Álláspontjuk szerint a pénz kivételével az Alapítvány bankszámláján lévő pénz összege csökkent és ezzel ez a pénzösszeg az Alapítvány tulajdonából kikerült, az Alapítvány kára bekövetkezett az rPtk. 355. § (4) bekezdése szerinti vagyonsökkenés folytán. Az alperes által felvett 10.463.000 Ft összegből az Alapítványi célokra fordított 763.700 Ft levonásával 9.699.300 forint marad, ez az Alapítványt ért kár összege. Mivel a felszámolási eljárásban a felperesek részére összesen csak 9.650.000 Ft igény került átadásra, ezért ezt az összeget lehet az alperessel szemben érvényesíteni.

[8] Az alperes vétkessége körében arra hivatkoztak, hogy pénzügyi osztályvezetőként és vállalkozási szakterületüként regisztrált mérlegképes könyvelőként a szakma alapvető szabályaival tisztában kellett lennie. Életszerűtlennek tartották, hogy heti rendszerességgel, 127 alkalommal vesz fel 3000 és 100.000 Ft közötti összegeket értékpapírvásárlás céljából ahelyett, hogy egy összegben átutalja. Az értékpapírvásárlásnak mint célnak gyanúsna kellett volna lennie, továbbá a beszámoló készítésekor meg kellett volna győződnie a készpénz meglétéről és kellő gondosság mellett felismerhette volna a szabálytalanságot. Vezető tisztségviselőként pedig a tőle elvárható fokozott gondosság esetén nem vehette volna ki a pénzt a bankszámláról kuratóriumi döntés nélkül, az elnök szóbeli tájékoztatása alapján. A pénz kivétele és az elnöknek való átadása azt a felismerhető kockázatot hordozta magában, hogy a pénz kikerül az Alapítvány tulajdonából, és pedig szabályszegő módon. Kiemelték, hogy a jogerős büntető ítélettel megállapított jelentős hátrányt okozó hűtlen kezelés törvényi tényállása szerint ezt az követi el, akit idegen vagyon kezelésével bíztak meg és ebből folyó kötelezettségének megszegésével vagyoni hátrányt okoz 5 és 50 millió Ft közötti összegben. A hűtlen kezelés szándékos bűncselekmény, vagyis ennek megvalósítása esetén az elkövető tudja, hogy őt milyen konkrét köteletség terheli és felismeri, hogy az azt figyelmen kívül hagyó magatartása folytán vagyoni hátrány keletkezhet, mely következményt kívánja, vagy aziránt közömbösen cselekszik. A büntetőbíróság ítéletében tehát arról rendelkezett, hogy az alperes a kötelezettségének szándékos megszegésével legalább 5.000.001 forint összegű kárt okozott, amiről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 264. § (1) bekezdése alapján a polgári perben nem állapítható meg, hogy az alperes nem követte el ezt a cselekményt. Az alperes nem hivatkozhat az rPtk. 342. § (2) bekezdésére sem, mivel a Kuratórium elnöke nem maga az Alapítvány vagy a felperesek, így tehát nem az Alapítvány vagy a felperesek beleegyezésével történt az eljárása.

[9] Kifejtették, hogy kármegosztásnak nincs helye. Az Alapítvány kb. 10 éven keresztül probléma nélkül működött ugyanabban a kuratóriumi személyi összetételben, így a felpereseknek, mint alapítóknak semmi okuk nem volt feltételezni 2010. után, hogy a kuratórium egyes tagjai tevékenységükkel az alapítvány célját veszélyeztetik. A BH 2004.5.212. számú eseti döntésre hivatkozva azzal érveltek, hogy az alapítók és az alapítvány egymástól függetlenek, és az alapítvány az alapítóknak nem tartozik be-, vagy elszámolási kötelezettséggel. A kuratóriumi elnöki és tagsági tisztségek az I. rendű felperesnél fennállt munkaviszonytól jogilag teljesen elkülönülő jogviszonyt jelentettek, e pozíciójában a kuratórium elnöke és titkára nem az I. rendű felperes alkalmazottjaként, nem a munkaviszonyukkal összefüggésben jártak el. Így az I. rendű felperes nem felelős a kuratórium elnökének a magatartásáért, a II. rendű felperessel pedig a kuratórium elnöke nem is állt semmilyen jogviszonyban. Az, hogy az alperes és a kuratórium elnöke munkaidejükben foglalkoztak a kuratórium ügyeivel, nem jelenti a két önálló jogi személy összefonódását. A kuratórium elnöke nem volt az alperes felettise az Alapítványnál sem, elnökként az alapító okirat szerint mindössze annyi többletjogosítványa volt az alpereshez képest, hogy ő hívta össze és vezette le a kuratórium üléseit, szavazategyenlőség esetén az ő szavazata döntött, és gondoskodnia kellett az iratok őrzéséről.

[10] Az alperes és a néhai kuratóriumi elnök, valamint a kuratórium együttes károkozásával szemben azzal érveltek, hogy az alperes és a kuratórium elnöke az rPtk. 344. § (1) bekezdése szerinti közös károkozók, így a károsult felé egyetemlegesen felelnek, ezért a közrehatási arányok vizsgálata nélkül jogosultak a felperesek a közösen okozott kár teljes megtérítését követelni az alperestől. A kuratórium közrehatását illetően pedig arra hivatkoztak, ha a kuratórium a beszámolókat nem fogadta el, akkor azokat az alperes közzé

sem tehette volna, márpedig a beszámoló elkészítésével és közzétételével az alperes mindenkit megtévesztett. A 2012-2014. évi beszámolóiban ugyanis azt tüntette fel, hogy az Alapítvány kb. 10 millió forint összegű pénzeszközzel rendelkezik, holott tudta, hogy az a bankszámlán nem áll rendelkezésre, és úgy hitte, hogy értékpapírokba lett fektetve, ám az értékpapírt a beszámoló másik sorában kellett volna feltüntetnie. Kiemelték, hogy a jogosulatlan készpénzfelvételek ideje alatt az alapítványi bankkártyák az alperes nevére szóltak, azokat személyesen az alperes vette át, és 2004. január 27-től az Alapítvány bankszámlája felett az alperes önállóan is rendelkezett.

Az ellenkérelem

[11] Az alperes – tartalmát tekintve – elsődlegesen a kereset teljes elutasítását, másodlagosan 1/3 – 1/3 arányú, harmadlagosan 50-50 %-os kármegosztás alkalmazását kérte.

[12] Állította, hogy ő csak a felettesei utasítására járt el. A közvetlen főnöke az Alapítványban a néhai elnök volt. Az érdemi döntéseket nélküle hozták meg a munkahelyén és az alapítványban is, és ő a felettesei utasítására az Alapítvány kapcsán felmerülő adminisztratív feladatokat és papírmunkát látta el. Hangsúlyozta, hogy a büntető ítélet is azt rögzíti tényként, hogy a néhai elnök volt, aki a felvett pénzüsszegekkel ismeretlen módon rendelkezett és használta fel. Az ítéletből szerinte egyértelműen kiderül, hogy a pénzt soha nem a saját céljaira, hanem az elnök utasítására vette fel. Állítása szerint az elnöknél többször rákérdezett a bankszámláról felvett összeg sorsára, de főnöke csak arról tájékoztatta, hogy a felvett pénzből részvények kerülnek megvásárlásra az Alapítvány javára. Szerinte az éves beszámolókat a szakma szabályai szerint készítette el, fel sem merült benne, hogy a bankszámláról kivett pénz nincs meg. Hangsúlyozta, hogy az Alapítvány megalakulásakor még viszonylag kevés alapítvány működött és gyakran a könyvelőirodák sem tudták, hogy miként működik az alapítványi pénzek könyvelése.

[13] Előadta, hogy 2015. októberében, az I. r. felperessel való munkaviszonya megszűnésekor az összes iratot átadta utódjának, semmilyen dokumentáció nem maradt a birtokában sem a munkakörével, sem az Alapítvánnyal kapcsolatban. Arra is hivatkozott, hogy munkaviszonya megszűnésekor aláírtak vele egy dokumentumot, melyben vállalta, hogy az Alapítvány megszűnésekor közreműködik és a szükséges okiratokat aláírja, amit utóbb meg is tett.

[14] Álláspontja szerint a büntető ítélet is azt a tényt támasztja alá, hogy nem ő okozta az Alapítványnak a kárt, mivel munkáltatói felettesi utasításokat követve vette fel a pénzt és adta át az elnöknek. Néhai felettese őt megtévesztette a pénzüsszeg felhasználását illetően. Az rPtk. 342. § (2) bekezdésére utalással arra is hivatkozott, hogy a kárt a károsult beleegyezésével okozta, mert az Alapítvány elnökének a beleegyezésével járt el a pénzfelvétel végrehajtásánál, arról pedig nem tudott, hogy a kuratórium a pénzfelvételekhez nem adott hozzájárulást. Álláspontja szerint úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, mivel alkalmazottként végrehajtotta a munkáltatójának és közvetlen főnökének az utasításait.

[15] Azzal kapcsolatban, hogy az alapítványnál a kuratórium elnöke az ő főnöke volt, arra hivatkozott, hogy mivel az Alapító Okirat IV/2-3. pontjai alapján a kuratórium elnöke

egyben az alapítvány elnöke és így vezető tisztségviselője is. Ezért az alapítvány további tisztségviselői, alkalmazottai eljárója is. Az rPtk. 74/A-F. §a, és a Ksztv., az rPtk. 74/B. § (6) bekezdésére és az rPtk. 62. §-ára hivatkozással arra a következtetésre jutott, hogy a kuratórium elnöke a kuratórium titkára felett utasítási jogkörrel rendelkezett, azaz a felettese volt. Kifejtette, hogy az rPtk. 74/C. § (1) és (4) bekezdései az alapító okirat tartalmával kapcsolatos rendelkezések, és a (4) bekezdésben rögzítettek szerint ha a képviselőre többen jogosultak, akkor a képviselői jog gyakorlásának módját és terjedelmét is az alapító okiratban kell rögzíteni. Az alapító okirat azonban e tekintetben meglehetősen szűkszavú. Ezért függetlenül attól, hogy ő önálló képviselői joggal rendelkezett, önállóan soha nem járt el, beosztottnak tekintette magát és az elnök szavainak megfelelően járt el az alapítványi tevékenysége és a pénzfelvételek során.

[16] Állította, hogy ő csak a pénzfelvételek töredékénél, egy-két tucat alkalommal járt el. A bankkártyát az elnök tartotta magánál, aki ilyenkor odaadta neki a kártyát, ő pedig a készpénzt és a kártyát is mindenkor visszaadta az elnöknek. A kárt ezért szerinte nem ő okozta az Alapítványnak, hanem az, aki az alapítványi pénzt nem az alapító okiratban foglaltak szerint használta fel. A bankszámláról való pénzfelvétellel pedig még nem is érte kár az alapítványt, hiszen az pénz formájában megvolt, és az elnök volt az, aki a pénzt nem az alapítvány céljának megfelelően használta fel, a kárt ez okozta. A károkozásban legfeljebb töredék szerepe volt, abban jelentős része volt az elnöknek. Magának a kuratóriumnak a felelőssége is megállapítható, mivel a kuratórium nem ellenőrizte az elnök működését. Ezért a kárt az érintett szereplők együttesen okozták, ezért azt közöttük 1/3-1/3 arányban szükséges megosztani, tehát az okozott kárnak legfeljebb az 1/3-áért állapítható meg az ő felelőssége.

[17] A beszámolók valótlanágát illetően állította, fel sem merült benne, hogy abban valótlan adatokat szerepeltessen, tudomása szerint ugyanis a pénz értékpapírok formájában megvolt. Arra is hivatkozott, hogy többször próbált kilépni az Alapítvány ügyeinek intézéséből, ezt jelezte az elnök felé. Miután eljött az Alapítványtól, 2016. júniusában kérték, hogy adjon be egy beszámolót, azonban eddigre a NAV-nál töröltették. Elintézte, hogy legyen jogosultsága. Ezt követően bement az I. r. felpereshez, ahol felvették egy jegyzőkönyvet a meghallgatásáról, de az elnök iratait nem adták ki neki, arra hivatkozva, hogy nincsenek meg, de a jegyzőkönyvet sem írhatta alá. Nincs tudomása arról, hogy az elnök halála után mi történt az általa kezelt alapítványi iratokkal. Az Alapítványnak végzett titkári munkájával kapcsolatban felmerülő hanyagsága abból adódott, hogy nem mutatták be neki, hogyan kell végezni a munkafeladatait, de ezért már megfizetett a rá kiszabott büntetéssel.

[18] Hivatkozása szerint a felperesek vezetősége sosem követte nyomon az Alapítvány ügyeit, ezért a pénz eltűnése az ő mulasztásuk, amelyért a felelősség őket terheli. A felperesek, mint alapítók az alapítvány kezelő szervezetét kijelölték, de nem ellenőrizték, hogy ellátja-e a feladatait megfelelően, amelyet akár vissza is hívhattak volna vagy új kuratóriumi elnököt jelölhettek volna ki. Ezzel kapcsolatban a károkozó és a károsult közötti kármegosztásra is hivatkozott az rPtk. 340. § (1) és (2) bekezdésére utalással. Az alapítók nem megfelelően látták el ellenőrzési kötelezettségüket és ezzel kárenyhítési és kármegelőzési kötelezettségüknek nem megfelelően tettek eleget, amely 50-50 %-os kármegosztásra ad alapot. Arra is hivatkozott, hogy a kuratórium elnöke az I. r. felperesnek munkavállalója volt, és a károsult terhére esik mindazoknak a mulasztása, akiknek a tevékenységéért vagy magatartásáért felelős.

Az elsőfokú bíróság döntése és indokai

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest az I. r. felperesnek 9.150.000 Ft, a II. r. felperesnek 500.000 Ft és ezen összegek 2012. március 23-tól a kifizetésig járó kereset szerinti kamatának megfizetésére. Rendelkezett a perköltség, a feljegyzett illeték és költség viseléséről.

[20] A tényállás megállapítása körében kiemelt jelentőséget tulajdonított a jogerős büntető ítéletnek a Pp. 264. § (1) bekezdése alapján, mivel eszerint a bíróságnak tényként kellett kezelnie, hogy az alperes a büntetőeljárásban hozott jogerős ítéletben rögzített bűncselekményt elkövette. Emiatt mindazok a tények is kötötték a polgári bíróságot, amelyeket a büntetőbíróság bizonyítottanak talált és amelyekre tekintettel a bűncselekmény elkövetését megállapította. Rámutatott, hogy a büntetőbíróság csak az összes felvett pénz összegére tett megállapítást, de a polgári ügyben sem lehetett megállapítani, hogy az alperes konkrétan hányszor és mekkora összeget vett fel, mivel azt az alperes maga sem tudta meghatározni.

[21] Kiemelte, hogy a felperesek keresetüket nem saját jogon, hanem az Alapítvány jogutódjaként érvényesítették, mivel okirattal igazoltan az Alapítványnak az alperessel szembeni kártérítési követelését a felszámolási eljárásában a felpereseknek adták át. Ebből következően nem a felpereseket, mint alapítókat ért kár, hanem az Alapítványt ért kár képezte a per tárgyát.

[22] Megállapította, hogy az alapítvány kezelő szervének, a kuratóriumnak a tagjaként az alperes vezető tisztségviselőnek minősült a 2011. december 31-ig hatályban volt Ksztv. 26. § m) pontja, valamint a 2012. január 1-től hatályos, az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény (a továbbiakban: Civiltv.) 2. § 29. pontja értelmében is.

[23] Rögzítette, hogy az rPtk. 74/C. § (5) bekezdése szerint a kezelő szerv vagy annak tisztségviselője, tagja által a feladatkörének ellátása során harmadik személynek okozott kárért az alapítvány felelős. A tisztségviselő, tag az általa e minőségben az alapítványnak okozott kárért pedig a polgári jog általános szabályai szerint felel. Ezért az alperes tevékenységének megítélése során az rPtk. 339. §-a volt alkalmazandó. Ismertette az rPtk. 339. § (1) bekezdését, 340. § (1) bekezdését, 344. § (1) és (3) bekezdését és az alperes kártérítési felelősségének konjunktív feltételeiként az alperes jogellenes és kárt okozó magatartását, a kár bekövetkezését és a kettő közötti oksági kapcsolatot határozta meg.

[24] Hangsúlyozta, hogy a jogerős büntető ítélet alapján a jogellenes alperesi magatartás elkövetése tekintetében tényként volt kezelendő: az alperes a bankszámla felett rendelkezésre jogosult személyként az Alapítvány alapító okiratában foglaltakat megsértette azzal, hogy kuratóriumi felhatalmazás nélkül pénzüsségeket vett fel az Alapítvány bankszámlájáról; a felvett pénzüsszeget nem az Alapítvány céljára használta fel és nem biztosította az Alapítvány céljára való felhasználását; az Alapítvány éves beszámolóit nem a valóságnak megfelelő tartalommal készítette el, mert számlapénzként tüntette fel a beszámoló időpontjában nyilvánvalóan a bankszámlán rendelkezésre nem álló pénzüsségeket. Megjegyezte, hogy mindezek a cselekmények a polgári jog szabályai alapján is nyilvánvalóan jogellenes

cselekményeknek minősülnek, mivel sértik az alapító okiratot és a beszámoló készítésével kapcsolatos számviteli előírásokat is.

[25] Ezek tekintetében az alperes a felelősség alól magát kimenteni sem tudta, mert a kuratórium titkáráként és a bankszámla felett rendelkezésre jogosult személyként nyilvánvalóan nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható. Mind a számlán lévő pénzzel való rendelkezés, mind a beszámolók során az elvárható magatartás az, hogy az alapító okiratban rögzítettek megtartása mellett kerüljön sor a pénzkezelésre és a vagyonnal való rendelkezésre, valamint hogy a valóságnak megfelelő adatokkal kerüljön sor a beszámoló készítésére és közzétételére a közhitelesség, valóság elvének és a számviteli előírások megtartásával.

[26] A kimentés körében aaptalannak tartotta az alperesnek a felettséssel kapcsolatos hivatkozását, mely tényt egyebekben bizonyítatlannak is talált. Az alperesnek ugyanis a kuratórium titkáráként a kuratórium elnökétől független, önálló képviseleti joga volt az alapító okirat szerint. Az alapítvány bankszámlája feletti rendelkezési joga pedig az alapító okirat szerint a kuratórium elnökével együttes volt, de – a pénzügyi tájékoztatásból megállapíthatóan – ténylegesen a bankkal kötött szerződések szerint arra kizárólagosan volt feljogosítva. E tekintetben sem volt tehát utasítható. Az alapítványban betöltött tisztsége jogi értelemben független volt az I. r. felperesnél fennálló munkaviszonyától is. Nincs jelentősége annak, ha az alperes úgy érezte, hogy az elnök utasításai szerint kell eljárnia, ez nem mentesíti a kuratórium titkáráként fennálló önálló felelőssége alól.

[27] A kár bekövetkeztét megállapíthatónak találta; figyelemmel arra is, hogy a pénz utóbb sem került elő. Nem tulajdonított jogi jelentőséget annak, hogy az alperes pénzfelvétele saját célra vagy az elnöknek történő átadás céljából történt. A pénzfelvétel ugyanis kuratóriumi felhatalmazás nélkül jogszerűen nem történhetett abból a célból, hogy az elnök a pénzt – a bankszámlán való kamatoztatás helyett – értékpapírba fektesse. Rámutatott, hogy ugyanakkor az sem állapítható meg, hogy az elnök a pénzt mire fordította. A pénz felvételével és az elnöknek történt átadásával azonban a pénz az Alapítvány ellenőrzése alól kikerült, mivel nem dokumentáltan történt sem a pénz átadása, sem annak további felhasználása. A pénz dokumentálatlan és ismeretlen felhasználása az Alapítvány könyvelésében el sem számolható és fel sem tüntethető. Az alperes felelőssége szempontjából annak sem volt jelentősége, hogy az alapítvány iratai utóbb előkerültek-e, mert az alperes által a felvett pénzeszszegek céljaként megjelöltek a jogszerűséget – az előadottak igazoltsága esetén – sem támasztották volna alá.

[28] Az oksági láncolatban az alperes tevékeny részvételét is megvalósultnak látta. Az általa készített valótlan tartalmú beszámolók nem tették lehetővé, hogy a pénzeszszege hiányát a kuratórium más tagjai vagy akár az alapítók korábban észleljék. A bankszámláról pedig a pénz az alperes tevékeny közreműködésével és jogellenes módon került el. Mivel a bankszámla fölötti rendelkezésre az alperes volt jogosult és a bankkártya is az alperes nevére volt kiállítva, a bankkártyát az alperes a birtokából sem adhatta volna ki és nem bízhatta volna annak őrzését az elnökre sem. Eljárása e tekintetben is jogellenes volt, és a bankkártya őrzétének az elnök részére történő átengedése szintén közrehatott abban, hogy az esetlegesen nem alperes által felvett pénzesek a kuratórium elnöke által felvételre kerülhessenek.

[29] Helytelennek tartotta azt az alperesi hivatkozást, hogy az általa történt pénzfelvétellel még nem érte kár az Alapítványt. Rámutatott, hogy az alperes tevékenysége okozati összefüggésben áll a bekövetkezett kárral. Ha nem veszi fel a pénzt és nem adja át az elnöknek, akkor nem fordulhatott volna elő, hogy az elnökénél ellenőrizhetetlen módon eltűnik az Alapítvány vagyonát képező pénzüsszeg. Emiatt arra sem hivatkozhat alappal az alperes, hogy a kárt nem ő okozta, illetve az ő cselekménye önmagában még nem okozott kárt az alapítványnak. Az Alapítványnak okozott kár szempontjából az alperes és a kuratórium elnöke ugyanis közös károkozóknak minősülnek. Ezért felelőségük a károsulttal, azaz az Alapítvánnyal szemben egyetemleges az rPtk. 344. § (1) bekezdése alapján. Emiatt az Alapítványt ért teljes kárért mindketten önállóan felelnek és a felperesek az Alapítvány jogutódaként jogosultak a kár egészét kizárólag az alperestől követelni.

[30] Alapítványnak találta a felperesek, mint alapítók mulasztására vonatkozó alperesi hivatkozást is. Kifejtette, hogy az alapítvány alapítói az rPtk. 74/C. § (1) bekezdésének megfelelően az alapító okiratban létrehozták a kezelő szervet, az alapítvány kuratóriumát, amelynek alapítástól kezdve tagja és titkára volt az alperes. A (4) bekezdésnek megfelelően az alapító okiratban megjelölésre került az alapítvány képviselőjére jogosult személy is, ezek egyike az alperes volt, aki önálló képviselői joggal rendelkezett. Ha az alapítók az rPtk. 74/C. § (6) bekezdése alapján a kezelő szerv, azaz a kuratórium tevékenységének az alapítvány célját veszélyeztető voltát észlelik, jogosultak a kijelölést visszavonni és kezelőként más szervet kijelölni. Ezt azonban a jogszabály nem az alapítók kötelezettségeként, csupán jogaként rögzíti. Emellett e joggyakorlás felperesek, mint alapítók általi elmulasztására az alperes alappal azért sem hivatkozhat, mert az általa készített valótlan tartalmú beszámolók miatt a felperesek, mint alapítók nem ismerhették fel a kezelőszerv tagjának, tisztségviselőjének az alapítvány célját veszélyeztető tevékenységét.

[31] A kármegosztás szabályainak alkalmazására nem látott lehetőséget, mivel alapítványnak tartotta az alperesnek a felperesek, mint károsultak kár bekövetkezésében történő közrehatására vonatkozó rPtk. 340. § (1) és (2) bekezdésére való hivatkozását. Egyrészt a felperesek nem a saját kárukat érvényesítették károsultként, hanem az alapítvány kárát, ezért az ő magatartásuk a perbeli kár bekövetkezése szempontjából károsulti magatartásnak nem tekinthető. Másrészt a nekik felrótt mulasztás a fentiek szerint nem volt kötelességük és nem is voltak – épp az alperes magatartása miatt – abban a helyzetben, hogy megismerjék az alapítvány valós gazdasági helyzetét.

[32] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest az I. és II. r. felperesek részére a felszámolási eljárásban megszerzett összegű kártérítési követelések megtérítésére és az rPtk. 301. § (1) bekezdése és 360. § (1) bekezdése alapján annak késedelmi kamataira. Rámutatott, hogy az okozott kár a rendelkezésre álló adatok szerint ezt az összeget elérte, sőt meg is haladta, mert a kár tényleges összege a bankszámláról hiányzó és alapítványi célra történő felhasználás tekintetében igazolatlan pénzüsszeg volt. A felperesek azonban csak a felszámolási eljárásban megszerzett követelésrész erejéig voltak jogosultak a kárigény érvényesítésére.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[33] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme az ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítására irányult. Harmadlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával 50%-50%-os kármegosztás alkalmazását kérte.

[34] Álláspontja szerint a kuratórium elnöke egyben az alapítvány elnöke és így vezető tisztségviselője, aki vezeti az Alapítványt, ezért az Alapítvány további tisztségviselőinek, vagy esetleges alkalmazottainak az előjárója is egyben. Szerinte ez az alapító okirat IV/2-3. pontjainak helyes értelmezésével megállapítható. Ezt támasztja alá az rPtk. 74/A-F. §-ai és a Ksztv. is. Az rPtk. 74/B. § (6) bekezdése utal az alapítvány gazdálkodása körében az egyesület szabályaira (rPtk. 62. §). E jogszabályhelyek alapján az alapítvány kuratóriumának elnöke az alperes, mint a kuratórium titkára felett utasítási jogkörrel rendelkezett és az alapítványon belül a felettesének minősült. Hangsúlyozta, hogy az elnök utasítására vett fel néhány alkalommal pénzt a bankszámlához tartozó bankkártyával, és adta át a pénzt és a bankkártyát az elnöknek abban a tudatban, hogy a pénz az Alapítvány tulajdonában marad, azon jobb hozamot biztosító értékpapírokat vásárol. Ezért álláspontja szerint a kárt nem az alperes okozta, hanem az, aki a pénzt nem az alapító okiratban foglaltak szerint használta fel.

[35] Sérrelmezte, hogy az elsőfokú ítélet ugyan a jogerős büntető ítéletre hivatkozik, ám nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy abban az is megállapításra került tényként, hogy a pénzt átadta az elnöknek. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes okozta a kárt és ő köteles azt megtéríteni.

[36] Hangsúlyozta, hogy rendelkezett ugyan mérlegképes könyvelői végzettséggel, de azt ténylegesen nem tudta alkalmazni. A titkári tisztséget is csak úgy vállalta, hogy ahhoz segítséget ígértek, de nem kapott, és többször próbált kilépni az Alapítvány ügyeinek intézéséből is. Az utolsó beszámolót is 2016-ban az I. r. felperes kérésére készítette el, amikor kérte az elnök iratainak átadását, de azt állították, hogy azok nincsenek meg és erről a jegyzőkönyvet sem írhatta alá. Az elnök dokumentációs anyagai azóta sem kerültek elő, noha azok szerinte igazolhatnák az igazát. A beszámolók valótlanságáról nem volt tudomása, mert abban a hiszemben volt, hogy a pénz értékpapírok formájában megvan, noha azokat nem látta.

[37] Sérrelmezte, hogy a felperesek annak ellenére vele szemben kezdeményeztek pert, hogy tisztában vannak azzal, az alperes soha vezetői teendőket nem látott el, felettesei utasítására járt el. A felelősség az I. r. felperes igazgatóját, illetve a vezetőséget terheli, aki az Alapítvány ügyeit nem követte nyomon, saját teendőit elmulasztotta, ezért a pénz eltűnése az ő mulasztásuk és a hiányzó összeget nem neki kell megfizetni. Arra is hivatkozott, hogy a titkári munkájával kapcsolatos, önhibáján kívüli hanyagságért már megfizetett azzal, hogy egy év felfüggesztett börtönbüntetést kapott.

[38] Álláspontja szerint a felperesek terhére kellett volna róni azt a tényt, hogy az Alapítvány iratai nem kerültek elő, a felperesek, mint az Alapítvány alapítói nem kezdeményeztek és nem tartottak kuratóriumi üléseket, elmulasztották az alapítókat terhelő ellenőrzési kötelezettségüket. Helytelennek tartotta ezért azt, hogy az elsőfokú ítélet alaptalannak találta az rPtk. 340. § (1) és (2) bekezdése szerinti közrehatási arányok szerinti

kármegosztás alkalmazását. Téves szerinte az elsőfokú ítélet azon indoka, hogy a felperesek nem „saját joga” jártak el, nem a saját kárukat érvényesítették, hanem az egykori alapítvány (aki a károsult volt) felszámolásában rájuk maradt követelést kívánják vele szemben érvényesíteni, míg az ő magatartásuk (noha az I. r. felperes a munkáltatója volt, aki egyébként a II. r. felperessel együtt /közösen/ az összes tagot delegálták az egykori alapítvány kuratóriumába) a perbeli kár bekövetkezése szempontjából nem tekinthető semmilyen körülmények között károsulti közrehatásnak.

[39] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyását kérték. Rámutattak, hogy az alperes az rPtk. 4. § (4) bekezdés második mondata alapján nem hivatkozhat az alapítvány működésével, a könyveléssel kapcsolatos ismeretei hiányosságára, a titkári tisztség ennek ellenére való elvállalására és fenntartására. A beszámolókat illetően pedig kiemelték, nem lehetséges, hogy az alperes könyvelőként a számvitel egyik alapelvét, a valóság elvét nem ismerte. Tudnia kellett, hogy a beszámolót feltételezések alapján nem lehet elkészíteni, az csak okiratokkal, bizonylatokkal, számlakivonatokkal alátámasztott tényeken alapulhat. Így az alperes jelentős jogszabályokat (köztük büntető jogiakat) szegett meg, amit a jogerős büntető ítélet is kimondott a hamis magánokirat felhasználása formájában. Hangsúlyozták, hogy az alperes a kötelezettségzegéséért a börtönbüntetéssel nem fizetett meg, mert a kártérítés nem büntetés, a magatartásával okozott kárt meg kell téríteni és az általa kifizetésre kerülő esetleges többlet megtérítését a néhai elnök örököseitől követelheti.

[40] A felelősség felperesekre hárítását illetően kiemelték, hogy az alapítóknak nem feladata és nem is jogosultak kuratóriumi ülést összehívni, tartani. Az alperes hanyag magatartása az, ami a következetes bírói gyakorlat szerint megalapozza vezető tisztségviselői felelősségét. Kármegosztást illetően pedig hangsúlyozták, hogy a felperesek az egykori alapítvány követelését érvényesítik, nem sajátjukat, így nem károsultak.

[41] Hangsúlyozták a jogerős büntető ítélet jogi jelentőségét, és azt, hogy az alperes terhére megállapított bűncselekmény csak szándékosan követhető el, a bűncselekmény minősítése alapján pedig legalább 5 millió Ft összegű kárt okozott az Alapítványnak. A Kúria Pfv.III.21.266/2018/9. szám (BH 2020.3.70.) határozatára hivatkozva rögzítették, hogy amennyiben az elítélt bűnösségét olyan bűncselekményben állapították meg, amelynek tényállási eleme az elkövetési magatartás és a bekövetkezett eredmény közötti okozati összefüggés megléte, a polgári perben a jogellenes magatartás és a beállt eredmény közötti okozati összefüggés fennállása már nem vitatható. A Kúria Pfv.III.21.319/2018/5. szám határozata (BH 2020.5.150.) alapján pedig kiemelték, hogy jogerős büntető ítélet esetén a ténymegállapítási kötöttség a bűnösség kimondásának alapjául szolgáló ténymegállapításokra is kiterjed. Az alperes által szándékosan elkövetett hűtlen kezelést megállapító jogerős ítélettel szemben tehát a Pp. 264. § (1) bekezdése alapján fogalmilag kizárt annak polgári perbeli megállapítása, hogy az alperes magatartása a kárral oksági kapcsolatban nem áll és nem volt felróható, hiszen az legalább büntető jogszabályba ütközött, így mindenképpen megállapítható, hogy nem úgy járt el, ahogyan az az adott helyzetben, különösen egy vezető tisztségviselőtől.

Az ítéltábla döntése és indokai

[42] A fellebbezés nem alapos.

[43] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem, ellenkérelem keretei, azok korlátai között – ideértve a fellebbezés indokait is – bírálta felül. Az alperesnek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelme tekintetében megállapította, hogy a hatályon kívül helyezésre a Pp. 380-381. §-a szerint okot adó eljárási szabálysértést a fellebbezés nem jelölt meg és ilyet az ítéltábla sem észlelt. Az érdemi, anyagi jogi felülbírálat körében sem találta jogszabálysértőnek az elsőfokú ítéletet, annak teljes vagy részbeni megváltoztatását is alaptalanul kérte az alperes.

[44] Az elsőfokú bíróság – figyelemmel a Pp. 264. § (1) bekezdésére is – a rendelkezésre álló peranyag okszerű, hiánytalan mérlegelésével helyesen állapította meg a releváns tényállást és az alkalmazandó jogszabályokat, azok helyes értelmezésével helytállóan jutott arra a jogi következtetésre, hogy az alperes az Alapítvány vezető tisztségviselőjeként teljes kártérítési felelősséggel tartozik az Alapítványt ért kárért, melyet a felpereseknek, mint az Alapítvány jogutódainak köteles megtéríteni. Az érdemben helyes elsőfokú ítéletet ezért a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta és a Pp. 386. § (4) bekezdés második mondata alapján az elsőfokú ítélet helyes indokaira – ideértve a fellebbezés alapjául felhozott indokokkal szemben az elsőfokú ítéletben kifejtette indokokat is – csupán visszautal.

[45] Az ítéltábla a fellebbezésben a felperesek felelősségére és a kármegosztásra vonatkozó hivatkozásokat illetően csupán a következőkre mutat rá:

[46] A per tárgyát képező káresemény kapcsán *károsultnak* az Alapítvány minősül. A felperesek személyét illetően pedig tény, hogy ők az Alapítvány alapító tagjai, akik az Alapítványtól elkülönült jogi személyiséggel rendelkeznek. A perben végleges keresetük szerint nem az Alapítvány alapítóiként, hanem mint az Alapítványt megillető kártérítési követelés jogutódai érvényesítették keresetüket. Az alperes által hivatkozott rPtk. 340. § (1) bekezdése alapján kármegosztásra a *károkozó – károsult* személyek relációjában van lehetőség; a károsult közrehatása esetén. Ezért jelen esetben a károsult Alapítvány közreható magatartása vagy mulasztása adhatott volna alapot kármegosztásra, és ennek bizonyítottsága esetén a károsult Alapítványt – a megosztási aránytól függően – csökkentett kártérítés illette volna, mely a felpereseket mint jogutódokat is e csökkentett mértékben illette volna. Az alperes azonban nem az Alapítvány, hanem a tőle elkülönülő jogalanyiságú felperesek mint alapító tagok kárt okozó, illetve közreható magatartására, mulasztásaira hivatkozott. A károsult személyétől eltérő, több más személy kárfelelősségére, a kár bekövetkezésében való közrehatásuk következményeire az rPtk. 344. §-a szerinti közös károkozók jogintézményének szabályai vonatkoznak. Az rPtk. 344. § (1) bekezdésének első tagmondata a *több károkozó – károsult* relációban valamennyi károkozónak a károsulttal szembeni egyetemleges felelősségét írja elő, azaz mindegyik károkozótól a teljes kár megtérítését követelheti a károsult. Ezen alapul az elsőfokú bíróság által tett, az alperes és a néhai elnök közös károkozó minősítése és az alperes teljes károkozásban való marasztalása. Az rPtk. 344. § (1) bekezdésének második tagmondata pedig a *károkozó – károkozó* relációjában a kárt a felróhatóság arányában osztja meg több károkozó között. A felperesek alapító tagi minőségükben, az alapítványtól elkülönülő jogalanyként – az alperes által terhükre állított mulasztások tekintetében – saját személyükben legfeljebb az alperessel és a néhai elnökkel közös károkozónak minősülhetnek. Az ítéltábla megítélése szerint – függetlenül attól,

hogy a felperesek a károsult alapítvány jogutódaiként érvényesítettek igényt a perben – önmagában annak nem lett volna akadálya, hogy az alperes és a felperesek közös károkozásának megállapíthatósága esetén az alperes a közös károkozók közti kármegosztás alkalmazását kérje e perben a felperesekkel szemben. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság által kifejtett helyes indokok alapján a felperesek mint alapító tagok terhén a kár bekövetkezésében való közrehatás nem állapítható meg. Csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy a károsult – több károkozó relációjában a károkozók közrehatás arányában való marasztalásának az rPtk. 344. § (3) bekezdésben meghatározott esetei nyilvánvalóan nem állnak fenn, arra az alperes sem hivatkozott.

[47] Az ítéltábla az eredménytelenül fellebbező alperes másodfokú pervesztességére tekintettel a Pp. 383. § (5) bekezdése alapján és a Pp. 364. §-ának utaló szabálya folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott a másodfokú perköltségről. Kötelezte az alperest a felperesek által a fellebbezési ellenkérelemben felszámított, a 32/2003. (VIII. 23.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés *b)* pontjának és az (5) bekezdésének megfelelő ügyvédi munkadíj megfizetésére, valamint az alperes költségfeljegyzési joga folytán feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján. Az államnak fizetendő feljegyzett illetéket az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján külön további felhívás nélkül az ítéltábla e jogerős ítéletének meghozatala napjától számított 60. napig, mint az esedékesség napjáig kell megfizetni a megjelölt számlára és adatokkal.

Győr, 2024. január 10.

Dr. Maurer Ádám sk.
sk.

Dr. Zsitva Ágnes sk.

Dr. Sarmon Hedvig

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró